

JENNIFER DONNELLYOVÁ

ZRCADLO, ZRCADLO,
TY VIDÍŠ VŠUDE...

COO
BOO

Otrávená

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Jennifer Donnellyová
Otrávená – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

OTRÁVENÁ

JENNIFER DONNELLYOVÁ

COO
BOO

*Mallory Kassové, mé úžasné redaktorce,
s vděčností a obdivem.*

Prolog

Bylo nebylo, kdysi dávno a napořád, do Temného lesa vjela dívka na koni.

Rty měla červené jako zralé třešně, kůži jemnou jako čerstvě napadlý sníh, vlasy tmavé jako půlnoc.

Vysoké borovice si šeptaly a vzdychaly, když pod nimi projížděla s královniným lovcím po boku. V nejvyšších větvích seděly vrány a mrkaly lesklýma černýma očima.

Nebe se rozjasňovalo. Lovčí ukázal k rybníku před nimi a řekl dívce, že musejí sesednout a nechat koně napít. Poslechla a kráčela vedle něj. Zabraná v myšlenkách neslyšela tiché zasyčení dýky vytahované z pochvy. Neviděla, jak nejvyšší lovcí zvedá tvář k úsvitu, nezahlédla muka v jeho očích.

Překvapeně zalapala po dechu, když si ji lovcí přitáhl k sobě a jeho mohutnou dlaň cítila přes celá svá útlá záda. Vykulené oči tázavě upřela do těch jeho. Nebála se – zatím. Necítila skoro nic, když jí vbodl čepel mezi žebra, jen lehké, jemné zatlačení a potom rozlévající se teplo, jako by si polila šaty čajem.

Ale pak přišla bolest, ostře rudá a oslepující.

Dívka zaklonila hlavu a zaječela. Ze křoví vyskočil vyplašený jelen. Vrány se rozlétly z větvoví a zběsile plácaly křídly.

Lovčí byl zručný a rychlý. Vykuchal už tisíc jelenů. Jen pár přesných tahů nožem tak ostrým, že by mohl krájet modř z nebes, a útlá žebra byla odříznutá, tkáň a žíly otevřené.

Dívčina hlava se svésila dozadu. Nohy se jí podlomily. Lovčí ji něžně složil na zem a poklekl vedle ní.

„Odpusťte mi to, drahá princezno. Odpusťte mi,“ prosil ji. „Tehle odporný čin není moje vůle, je to královnin rozkaz.“

„Proč?“ vyhrkla dívka z posledních sil.

Ale lovcí se slzami v očích nebyl mocný slova. Dodělal svou chmurnou práci a vstal. V tom okamžiku dívka dostala odpověď. Neboť to poslední, co uviděla, než se jí oči zavřely, bylo její vlastní srdce, drobné a dokonalé, v roztřesených rukou lovcího.

Ptáci v lese zmlkli. Všechno je zcela nehybné. Pod stromy se drží šero. A na zemi leží umírající dívka se zející rudou dírou v místě, kde předtím mívala srdce.

„Pověsit toho lovcího!“ vykřiknete. „Upálit tu zlou královnu!“ A kdo by vám to vyčítal?

Jenomže vám pořád uniká hlavní viník.

Není divu. Je nenápadný a mazaný a přichází, když jste o samotě. Drží se ve stínu a šeptá svůj jed. Jeho slova skapávají, skapávají, skapávají do tajných komůrek vašeho srdce.

Myslíte si, že tenhle příběh dobře znáte, ale znáte jenom to, co vám vyprávěli.

„Kdo jste? Jak tyhle věci víte?“ ptáte se.

Dobré otázky, obě dvě.

Jsem ten lovcí. Teď už mrtvý, ale na tom nesejde. Mrtví promlouvají. Jazyky zčernalými časem a výčitkami. Uslyšíte nás, když se zaposloucháte.

Řeknete, že vám vykládám povídačky. Pohádky. Že to je všechno jenom jako. Ale v Temném lese je toho v pohybu mnohem víc, než si umíte představit, a jedině hlupák by řekl, že je to jenom jako.

Držte se na cestě, říkají staré tetky. Nechoďte do lesa.

Jenomže jednoho dne budete muset vejít hluboko do jeho temnoty a najít to, co tam čeká.

Protože když to neuděláte, jistojistě si to najde vás.

Den předtím...

„Tamhle je!“ vykřikla královna a popohnala svého mohutného koně vpřed.

Psi přihnali svoji kořist. Z hustého trnovníkového křoví se vyřítila šedá vlčice a mířila do hloubi lesa. Smečka se hnala za ní a štěkala po krvi.

Nejodvážnější členové lovecké výpravy královnu následovali a cválali ze všech sil, aby ji stačili, ale princezna ji na své rychlé, mrštné kobyle neohroženě předjela. Pronásledovala vlčici vražednou rychlostí, proplétala se mezi stromy a sukně za ní vlály. Přeskočila kamennou zídku, potok, změl křovin tak vysokých, že nemohla vidět, co je za nimi. Spadl jí čepec a vlasy se jí rozlétly jako proudy noci.

Královna ji nemohla dohonit. Ani princové Haakon a Rodrigo. Viděl jsem je, jak se mihají lesem – královnu v bílém, její šlechtice v sytých odstínech cihlové, mechové a okrové. Viděl jsem barona skloněného nízko ke krku koně s rukama v jeho hřívě. Blížil se ke královně, ale právě když se ji chystal předjet, jeho kůň zakopl. Baron ztratil rovnováhu. Ozval se výkřik a strašidelné zadunění, když dopadl na zem.

„Nech ho, lovčí!“ zavelela královna. „Nech každého, kdo spadne!“

Ten muž zůstal ležet se zavřenýma očima a zkrvavenou hlavou zkroucený pod stromem. Prohnal jsem se kolem, stejně jako zbytek jezdců. Jenom princezna se ohlédla.

Sledovali jsme psy po zvuku jejich štěkotu a prodírali se lesem, jak smečka měnila směr. Ztratil jsem královnu z očí, když projížděla chuchvalcem mlhy, a po chvílce jsem ji znovu spatřil i se smečkou. A s princeznou.

Psi vlčici obklíčili. Byla obrovská a děsivá. Už zabila dva z nich. Jejich polámaná těla ležela opodál.

A on? Ano, on tam byl také.

Vždycky byl blízko. Díval se. Vyčkával.

Slyšel jsem ho v hlubokém vrčení vlčice. Cítil jsem ho v nervózním dupání koní. Viděl jsem ho povstávat z hlubin princezniných očí, jako když se na řece vynoří mrtvola.

A pak vlčice bez varování zaútočila na koně a zavrčela. Kobyla zařehkala a vzpjala se, ale princezna se udržela v sedle. Královnin kůň roztáhl nozdry, sklopil uši, ale nehnul se z místa, když královna seskočila na zem.

Obcházela vřavu, křičela po psech a štvála je do útoku. Psi štěkali, slintali a chňapali vlčici po zadních nohách. Obrátila se proti nim, ale byla sama na celou smečku. Psi to věděli a byli čím dál troufalejší, ale jedna drobná a slabá fena se držela vzadu za smečkou.

Královna to zmerčila a její pohled ztemněl. „Trhej, ty jedna zbabělá mrcho!“

Fena stáhla ocas a ucouvla. Rozzuřená královna sebrala bičik jednomu z pacholků a vyrazila za ní.

„Vaše Výsosti! Ten vlk utíká!“

To byl princ Haakon. Právě smečku dohonil. Královna odhodila bič a rozběhla se ke svému koni, ale když se vyšvihla do sedla, smečka – i s princeznou – už byla pryč z dohledu.

Celou dlouhou a nebezpečnou míli princezna vlčici pronásledovala, až je zastavila strž. Princezna zarazila koně kousek před hranou srázu, ale vlčice doběhla až tam. Když uviděla ten strmý spád, chtěla se vrátit, ale psi jí mezitím zleva odřízli cestu. Na pravé straně měla stěnu z nepropustné zvěti černých trnovníků, dobrých deset stop vysokou, která se táhla z lesa až ke kraji srázu. Zoufalé zvíře přešlapovalo tam a zpátky, přikrčilo se, jako by chtělo strž přeskočit, ale nemělo šanci. Sklonilo hlavu mezi lopatky a chystalo se k poslednímu souboji.

Princezna popojela blíž. Viděla teď změt pocuchané bílé podsady na krku vlčice, otrhaný okraj jednoho ucha. Vlčice vzhlédla a v jejích stříbřitých očích se zračil strach. Vmžiku byla princezna na zemi. Prošla mezi rozlícenými psy, rozkřikla se na ně, zahrnala je zpátky a otevřela vlčici únikovou cestu.

„Běž! Uteč!“ křikla na ni.

Vlčice si všimla škvíry ve spodní části trnovníkového houští. Trní bylo křivé a ostré, zařezávalo se zoufalému zvířeti do čumáku a trhalo mu uši, vlčice se ale protlačila hustým porostem a zmizela. Psi se vrhali za ní, ale se svými jemnými čenichy a tenkou kůží nedokázali trním proniknout.

Princezna si myslela, že je tam sama, že to nikdo neviděl, ale já jsem to viděl. Dojel jsem tam včas, jen jsem zůstal skrytý. Lovil jsem pro královnu ledacos, ne všechno byli vlci.

Viděl jsem princeznu, jak si opírá hlavu o zpěněný krk své klisny. Viděl jsem, jak jí ramena jako rubáš stahuje velická únava. Viděl jsem, jak si tiskne ruku na hrud', jako by potřebovala utišit prudkou bolest pod žebry.

Jak draho ji tahle šaráda přišla. Jak draho měla přijít nás všechny.

Zdálky se ozval dusot kopyt. Zaznívaly výkřiky. Když na místo dorazila královna s Haakonem a několika dalšími jezdci, princezna už zase stála vzpřímeně a po únavě nebylo ani stopy.

„Obávám se, že naše zábava je u konce,“ oznámila své nevlastní matce s předstíranou lítostí a kývla směrem ke strži. „Ten vlk si vybral rychlejší smrt.“

Královna dojela ke kraji a zamračeně se podívala dolů. „To je škoda,“ odpověděla, „že jsme přišli o úlovek.“

Očima sklouzla ke psům a dál k trnovníku. Pak je ostře přimhouřila. Princezna neviděla, co upoutalo její pozornost, protože nasedala zpátky do sedla, ale já jsem to viděl. V trní byl zachycený chomáč srsti. Šedé srsti. Vlčí srsti.

Královna se tvrdě zamračila. „Zatrub k návratu, lovcí!“ poručila.

Zatroubil jsem a psi se rozběhli s čenichy těsně u země. Ta malá, vyděšená fenka cupitala vedle smečky s ocasem pořád staženým mezi nohama. Jezdci je následovali, povídali si a smáli se.

Když dusot kopyt na mýtině utichal, ozval se suchý šustivý zvuk, jako když ševelí hedvábné sukně. Vzhlédl jsem a uviděl modravě černou, mazanou vránu, jak se spouští z větve ve výšce, kde předtím seděla.

Pronikavě zakrákala a odlétla do Temného lesa.

Pořád její hlas slyším, jak se s ozvěnou nese staletími.

Zněl jako varování.

Zněl jako umíráček.

Zněl ze všeho nejvíc jako smích.

Na otěžích byla krev.

Sophie si jí všimla, když je předávala podkonímu.

Obrátila ruce dlaněmi vzhůru. Na každé měla čtyři tenoučké karmínové pŕlměsíce vyryté svými vlastními nehty. Když cválala lesem, zaplavoval ji děs. Její kobyla byla tak rychlá, tak neposedná, že princeznu stálo veškeré síly ji ovládnout. S každým dopadem kopyta si byla jistá, že spadne a zlomí si vaz. Bála se, i když stála tváří v tvář vlčici. To zvíře bylo obrovské, mohlo ji roztrhat na kusy.

Ale ani její klisna, ani ta vlčice nebyly důvodem, proč měla zkrvavené dlaně, a ona to dobře věděla. Nohy se jí pořád třáslly, i když lov už dávno skončil.

„Hloupá, hloupá huso,“ zasyčela sama na sebe.

Co když ji královna viděla, jak tu vlčici nechává utéct? Co když ji viděl někdo jiný? Její nevlastní matka měla oči a uši všude.

Rychle si z kapes kabátku vytáhla rukavice a navlékla si je. Ta neohrožená, nebojácná dívka, která jezdila rychleji než princové, než lovčí i než královna samotná, ta bezcitná princezna, která s radostí pronásledovala zvěř, jen aby se dívala, jak ji zabíjí smečka psů, to byla lež. Pravdou byly ty krvavé otisky v dlaních a nikdo ji z nich nesměl vyčíst. Vládcí jsou nemilosrdní. Nikdy neukazují slabost ani strach. Nikdy nepláčou. Pláčou kvůli nim ostatní. Neříkala jí to snad nevlastní matka tisíckrát?

Sophie stála na rozlehlém dlážděném dvoře mezi stájami a psincem. Rozhlédla se kolem po královně a její družině, ale ještě se nevrátili. *To je dobře*, pomyslela si. Lov samotný, společenská konverzace během návratu, ten neustálý tlak, aby byla okouzující a vtipná – to všechno ji vyčerpávalo. Netoužila po ničem jiném než zaplout do svých komnat, vysléct se z propoceného oblečení a ponořit se do horké vany.

Služebnictvo na dvoře připravilo dlouhý stůl s plátěným ubrusem. Byl obložený zapečeným hašé, opékanými křepelkami, uzenou šunkou, sýry, ořechy a ovocem. Sophie okolo něj procházela se skloněnou hlavou v naději, že si jí nikdo nevšimne.

„Sláva ti, odvážná Artemis, bohyně lovu!“ zahalekal hlas z druhé strany dvora.

Sophii se sevřelo srdce. *A mám po útěku*, pomyslela si.

Vzhlédla a uviděla, jak se k ní dlouhými kroky blíží Haakon. Krásný Haakon, opálený, s blond vlasy a obličejem dokonalým jako tvář mramorového boha. Rodrigo mu byl v patách, plné rty měl zahnuté do svůdného úsměvu a tmavé oči přetékaající přísliby. Sophie se na ně zářivě usmála. Neměla na vybranou – jeden z nich se klidně mohl stát jejím mužem.

Dopolední lov byl první z řady událostí, kterými se v těchto dnech slavily její narozeniny. Na večer se chystal ples v paláci tady v Konigsburgu. Měla to být nablýskaná záležitost s účastí královnina dvoru a všech zahraničních panovníků. Sophie měla nazítří završit sedmnáctý rok života a zdědit po otci korunu. Jakmile bude královnou, bude se moct vdát a její nevlastní matka pro ni hodlala dojednat výhodný sňatek s nějakým mocným a urozeným mužem.

„Ten mladý princ ze Skandinavy, možná,“ nadhodila královna, když o tom začala poprvé. „Císařův synovec. Anebo syn sultána.“

„Ale královno, já tyhle lidi ani neznám. Co když se do nikoho z nich nezamiluju?“ zeptala se jí Sophie.

„*Nezamiluješ?*“ opáčila královna hlasem plným opovržení. „Láska není nic než mýtus, a to dost nebezpečný. Tvoji nápadníci by ti měli odříkávat počty vojáků svých armád a sílu svých pevností, a ne nějaké pitomé básničky o růžích a holubicích.“

Měla důvod, proč pro ni chtěla mocného ženicha, ostudný důvod, a Sophie ho znala – její nevlastní matka ji měla za slabošku. A celý dvůr s ní.

Sophie vyrůstala mezi vším tím špitáním, jak plaché a změkčilé dítě je. Začalo hned poté, co se královna provdala za jejího otce, a během let jen zesilovalo. Ta jedovatá slova se jí zabodávala do srdce jako černé trní. Pořád tam zněla jejich ozvěna... *Z princezny dobrá královna nikdy nebude... Není dost chytrá... dost odolná...*

Teď k ní nakráčel Haakon. Byl to nejstarší syn skandinávského krále a favorit její nevlastní matky. Zvedl v ruce džbánky piva. „Krásná Artemis získala moje srdce, ale běda, je to krutá bohyně! Nechce mi dát to svoje!“

Rodrigo si odfrkl. „A divíš se jí?“

„Chřadnu. Soužím se. *Prahnu* po lásce,“ prohlásil Haakon a položil si ruku na srdce. Pak se nahnul nad jídelní stůl a utrl si stehno z křepelky. „Podstupuji nekončící muka. Dejte mi svoje srdce, chladná bohyně, a ukončete je!“

„To není možné, pane,“ odpověděla Sophie s jiskrou v očích a tak veselým a bezstarostným tónem, že by nikdo neuhodl, jak zoufale touží po tichu svých komnat.

„K čertu, proč ne?“ zeptal se Haakon mezi sousty masa. „Takový pohledný mládenec jako já... No, nejspíš jsem sám taky nějaký bůh. Jinak to nemůže být.“ Zamračil se a potom přikývl. „Vlastně jsem si tím naprosto jistý. Jsem bůh... hmm, *Apollón!* Ano, ten!“ Ukázal na Sophii ptačí nohou. „Jaký skvostný pár by z nás dvou byl.“

„Jestli si vybavuješ svoje klasické vzdělání, a o tom nepochybuj...“ začala mu Sophie odpovídat.

„Ty, takový učenec,“ přerušil ji Rodrigo.

„... tak víš, že Artemis přísahala, že se nikdy nevdá. A i kdyby tuhle přísahu chtěla porušit, pochybuju, že by to bylo kvůli Apollónovi. Vzhledem k tomu, že to je její bratr.“

Haakon nakrčil nos. „Fuj.“

„Přesně tak,“ dodal Rodrigo.

Sophie se neubránila smíchu. Nešlo to. Haakon byl jasné, zlaté slunce, které přitahovalo každého do svého gravitačního pole. Byl namyš-

lený a otravný, ale neuvěřitelně krásný, a krásným lidem se tak snadno odpouští. Všechny ženy v paláci do něj byly zamilované. Sophie trochu taky, i když si to nechtěla připustit.

Do dvora vjížděli další členové lovecké družiny. Následovali je podkoní a psi. Sophie měla pocit, že mezi nimi slyší hlas královnina vrchního velitele, jak pokřikuje rozkazy. Haakon a Rodrigo se obrátili k družině a pokynuli několika jezdcům. Zatímco se blížili, Sophie zaslechla tišší, nenápadnější zvuk než dusot kopyt a Haakonův halas. Uslyšela kroky. Rychlé, ale neohrabané.

„Tome?“ řekla, když se otočila.

Běžel k ní chlapec. Byl malý, přinejmenším na svůj věk, nemotorný a plachý.

„Opatrně, Tome. Zpomal, nebo...“ chtěla ho varovat, ale bylo pozdě. Tom zakopl špičkou boty o dlažební kostku, zapotácel se a spadl. Sophie se sklonila, aby mu pomohla na nohy.

„Nešikovný vůl,“ ozvalo se.

„Měli ho hned po porodu utopit. Tak se to přece s nedochůdčaty dělá, ne?“

Tom sebou při těch slovech škubl. Sophie viděla, že ho bolí víc než pád. Ty ženy, které je utrousily – dvě z královniných dvorních dam –, se chechtaly, když procházely kolem.

„Neposlouchej je,“ řekla chlapci Sophie, aby ho utěšila. „Jestli chceš vidět někoho nešikovného, podívej se na baronku von Arnim,“ kývla směrem k menší z těch dvou, „jak tancuje sarabandu. Vypadá u toho jako osel na kluzišti!“

Tom se zachechtal a Sophie se usmála, ale výraz jí povadl, když uviděla chlapcova odřená kolena. „Nesmíš tady běhat,“ napomenula ho. „Copak jsem ti to neříkala?“ Byl podobný těm štěňatům, o která se staral, samá vratká končetina.

Tom si odhrnul ořín z očí. „Ale já si nemůžu pomoci, Vaše Milosti! Musel jsem vám to říct!“

„Co říct?“ zeptala se Sophie.

„Vévodkyně má štěňata.“ Vévodkyně byla Sophiin oblíbený španěl.

„Nene!“ vyhrkla Sophie a nadšeně vykulila oči.

„Ano. Sedm zdravých kousků! Všichni jsou tlustí jako jelita, mají tupé čumáčky a růžové tlapičky. Pojdte se na ně podívat!“

Tom byl tak nadšený, až se zapomněl a chytil Sophii za ruku. Sophie se zapomněla a nechala se.

„Co to vyvádíš? Zbláznil ses, kluku?“ zaburácel mužský hlas. „Jak se opovažuješ sahat na princeznu!“

Byl to vrchní velitel, který měl na starost královnina vojska. Napochodoval k Tomovi, chytil ho za rameno a strašidelně s ním zatřásl. Sophie přitom prudce stáhla ruku. Jako kdyby za to celé mohl Tom.

Byla to zbabělost a Sophii se studem stáhl žaludek. Věděla, že by se měla postavit na Tomovu obranu. Měla by vysvětlit veliteli, že se oba nechali unést. Ale neudělala to. Držet se za ruce s kluky z psince, hrát si se štěňaty – to nebylo chování hodné vladařky. Silní vladaři jsou odměření a rezervovaní. Kdyby se o tomhle poklesku dozvěděla královna, rozzlobilo by ji to. Tohle nebylo jako na lovu, kde u té strže nikdo její slabost nemohl vidět. Tady v paláci byli vlci těmi, kdo loví.

„Nebude se to opakovat, Vaše Milosti,“ řekl jí vrchní velitel. Pak se obrátil zpátky k Tomovi. „Hleď si svého,“ zavrčel na něj a znovu s ním pořádně zatřásl.

Tom vzhlédl k Sophiiným očím. Bolest a zmatek v jeho tváři trhaly Sophii srdce. „O-omlouvám se, Vaše Milosti. Nechtěl... Nechtěl jsem...“

Tomova slova znenadání prořízl zvuk, ze kterého tuhla krev v žilách. Bylo to vysoké, pronikavé kvílení.

Neslo se celým dvorem.

To nešťastné stvoření bylo zahnané do kouta.

Byl to pes, kňučel a krčil se, snažil se vypadat co nejmenší. Sophie ho poznala. Byla to ta malá, bojácná fenka, která nechtěla útočit na vlčici.

Královna ji švihla svým jezdeckým bičíkem a teď na ni ukazovala. „To zvíře je k ničemu,“ vyprskla. „Zabijte ho.“

Sophie zůstala v hrůze přimrzlá na místě. Byl to Tom, kdo se královnu pokusil zastavit.

„Ne!“ vykřikl a vrhl se ke zvířeti. „Prosím, Vaše Milosti! Je to vážně dobrý pes!“

Královna se popuzeně otočila. Očima vyhledala toho, kdo se jí odvážil odporovat. „Bude tu na mě křičet kluk z psince?“ zeptala se a sevřela v ruce bičík.

Alistair, správce psince a Tomův otec, přiběhl po tom křiku od kotců. Uviděl, co se chystá, a zděšením vytřeštil oči. Chňapl Toma zezadu za košili a přitáhl si ho k sobě právě v okamžiku, kdy bičík svištěl vzduchem. Rána chlapce minula, přitom ale rozsekla Alistairovi tvář.

Nedbal bolesti ani krve, která mu skapávala z čelisti, a prosil za svoje dítě. „Moc ho to mrzí, Vaše Milosti. Už nikdy nic takového neudělá. Prosím, odpusťte mu. Omluv se, Tome...“

„Ale tati...“

„*Omluv se!*“ zasupěl Alistair. „*Okamžitě!*“

Nebyl to vztek, co ho nutilo řvát na vlastního syna. Sophie to věděla. Byl to strach. Královna Alistairovi rozsekla tvář, a to byl dospělý chlap. Co by taková rána udělala s Tomovým drobným tělem?

„O-omlouvám se, Vaše Milosti,“ vykotal chlapec s pohledem upřeným do země.

„Postarejte se o zbytek psů, vy dva,“ nařídila královna.

Alistair Toma pustil. Vytáhl z kapsy kapesník, přitiskl si ho na tvář a zavolal si smečku k sobě. Malá fena zůstala v koutě, beznadějně, bezmocně. Jako by věděla, že byla odsouzena.

„Pojďte se podívat na moji novou chovnou kobylu,“ vybidla královna skupinku šlechticů.

Když vyrazili ke stájím, Tom se vrátil k Sophii.

„Nenechte ji zabít. Prosím, má paní,“ naříkal zlomeným hlasem. „Jmenuje se Zara. Byla nejslabší z vrhu. Jak by mohla zabíjet vlky, když je tak malinká?“

„Nemůže, Tome,“ odpověděla Sophie a sledovala královnu mířící do stájí.

Stála pořád na místě jako přikovaná, jak ji ohromila krutost její macechy. Trápení jí svíralo žebra, až sotva dýchala, ale teď v ní zabublal další pocit – *vztek*. Vztek nad nespravedlností královniných rozhodnutí. Vztek nad tím, že to všem bylo ukradené, že celý dvůr dál jedl a pil, smál se a štěbetal, jako by se nechumelilo.

Ne, nemůže zabíjet vlky, pomyslela si, když královna zmizela ve vratech stáje. *Ale možná je může přechytračit.*

Tom se nepohnul. Pořád stál vedle Sophie se zaťatými pěsti.

„Běž pomoci tátovi,“ řekla mu.

Tom svěsil ramena. Z obličje mu vyprchala všechna naděje. „Ale, má paní...“

„Běž.“

Strachem jí zdrsněl hlas. Nechat utéct tu vlčici byla hloupost; to, co se chystala udělat teď, bylo šílenství.

Jakmile Tom odešel, Sophie se rozhlédla kolem. Nikdo si jí nevšímal. Vrchní velitel si nakládal srnčí hašé. Haakon v prstech svíral plátek šunky. Rodrigo se zakusoval do broskve. Sophie došla na druhou stranu dvora, kde se u země se zavřenýma očima krčila nešťastná fena.

Sophie se zhluboka nadechla, aby si dodala odvahy. Uvnitř se celá třásla, ale pak si vzpomněla na Toma, jak křičel na královnu, aby toho

psa ušetřila. Nenosal svou odvahu tak jako ona, jako masku, kterou jde podle potřeby nasadit a sundat. Jestli mohl být takhle statečný malý kluk, ona taky.

„Zara, že ano? Jsi krásná,“ řekla tiše, když se k feně blížila.

Ta při zvuku svého jména vyskočila na nohy a prosebně vykulila oči.

„Klid, holčičko,“ tišila ji Sophie. „Já ti neublížím. Nikdo ti neublíží, když budeme rychlé, ty i já.“ Vzala dvěma prsty Zaru za obojek a lákala ji ode zdi. Přes její sukně na ni ani nebylo vidět. „Tak pojď, pojď, ještě kousek... Pojď, rychle...“

Jen o pár krůčků dál byla dřevěná branka. Sophie dovedla Zaru až k ní a rychle zvedla západku. „Běž!“ špitla, když ji otevírala. „Uteč od sud a nikdy se nevracej!“

Pes byl vmžiku pryč. Sophii přetékal srdce, když sledovala smetanově zbarvenou skvrnu letět přes pole a mizet v lese. Zajistila branku, otočila se a rozhlédla kolem. Všichni členové lovecké výpravy pořád snídali a služebnictvo zaměstnávalo povinnosti. Nikdo ji neviděl. S úlevou vydechla. Cestou zpátky přes dvůr potkala Toma. Stál uprostřed a pomalu se otáčel dokola.

„Táta mi řekl, abych našel Zaru a odvedl ji k němu,“ řekl sklesle. „Neviděla jste, kam se poděla, Vaše Milosti?“

Sophie nasadila lítostivý výraz. „Ta malá fenka?“ zeptala se. „Obávám se, že utekla, Tome. Otevřela jsem branku. Neměla jsem to dělat, nedávala jsem pozor.“

Tom se usmál. Rty, obličejem, celým svým tělem. Sophie na něj mrkla a pak šla dál, aby se konečně dostala do svých komnat.

V tu chvíli uviděla macechu.

Královna stála v otevřených vratech stáje a sledovala ji. Sophii sevřely tenké a mrazivé prsty hrůzy. *Jak dlouho už tam stojí?* pomyslela si zděšeně. *Kolik toho viděla?*

Královnino mlčení, chladné a přísné, utišilo celý štěbetající dvůr. Po chvíli promluvila a její hlas zazvonil po nádvoří.

„Zbabělost je jako mor – šíří se. Jeden nemocný může nakazit celou společnost. Ten pes – ten, kterého jsem přikázala utratit a který zřejmě utekl –, tenhle pes měl zaútočit, když k tomu dostal povel. Co se stane příště, jestli se ostatní psi rozhodnou řídit podle toho, co chtějí, a ne podle povelů? Řeknu vám to: zaútočí vlk a zemře vaše královna.“

Sophiino zděšení se proměnilo ve strach. Ale ne o sebe samu. „Byla to moje chyba, že se ten pes dostal ven, Vaše Výsosti. To já jsem otevřela branku,“ vychrlila bez rozmyslu.

„Ty jsi princezna téhle říše, ne pomocná síla v psinci,“ odsekla královna. „Ten kluk zanedbal svoje povinnosti. Měl toho psa okamžitě uvázat.“ Odmlčela se a zadívala se na Toma. „Přikazuji utratit do posledního všechny psy v psinci, aby se snad některý nenakazil nemocí zbabělosti. A přikazuji tohohle kluka, který tu ty zbabělce rozmazluje, který si psího života cení víc než života vlastní královny... přikazuji ho odvést do kasáren a potrestat deseti ranami bičem.“

„Ne,“ zašeptal Tom a zavrtěl hlavou. „Ne. Prosím. Omlouvám se... omlouvám se!“

Sophie zalapala po dechu. Chtěla se na macechu rozkřiknout, prosit ji, aby to nedělala, jenomže jí bylo jasné, že nic takového udělat nemůže. A tak se dívala, bezmocná a oněmělá, jak Tom ucouvl, zakopl a znovu spadl. Dva strážní ho zvedli na nohy a napůl odvedli, napůl odvedli ze dvora.

„Tati! Tati!“ křičel a natahoval se zpátky k otci.

Alistair udělal krok směrem k němu, ale velitel stráží mu zatarasil cestu. Obrátil se ke královně, aby prosil o shovívavost pro svoje dítě, jenomže ta už byla pryč.

Sophii bylo jasné, o co královně jde. Chtěla dát ponaučení. Ne tomu chlupci. To byla jenom zástěrka. Chtěla ukázat mocným šlechticům, kteří ji doprovázeli na honu, že zbabělost je nebezpečná a neposlušnost ještě nebezpečnější.

A chtěla dát ponaučení i Sophii.

Bylo jí naprosto zřejmé: nic není nebezpečnější než laskavé srdce.

Královna stála ve své komnatě a dívala se do zrcadla.

Stříbrné sklo ukazovalo vysokou, vzpřímenou ženu s indigovými očima, plavými vlasy a vysokými licními kostmi. Jmenovala se Adelaide.

Kdysi bývala krásnější než ranní úsvit, ale léta ji nešetřila, tak svoje příběhy o ní začínají vypravěči. Anebo Čas jí vyryl hluboké linky v koutcích očí a rýhy přes celé čelo.

Řekněte mi, kolik příběhů o králich začíná výčtem jejich vrásek?

Proč nikdo nemluví třeba o její neúprosné chytrosti? O její odvaze? O její síle?

Kamenná dlažba pod královninými bosýma nohama byla ledově chladná a vzduch jí zábl na kůži. Zachvěla se, protože právě vstala z koupele. Kůži měla pořád mokrou a lněná košile ji moc nezahřála, ale sotva si toho všimla. Oči, jasné jako v horečce, upínala ke stříbrnému zrcadlu, jako by prohledávaly jeho hlubiny.

Co tam hledala, to nikdo nemohl vědět. I když leckdo na to měl svůj názor.

Jedna z dvorních dam přinesla bílé saténové spodní šaty a navlékla je královně přes hlavu. Druhá jí oblékla tuhý živůtek a pevně stáhla šněrování. Další dvě nesly zlatý kabátek zdobený desítkami dokonale broušených diamantů.

„Je těžký jako brnění,“ prohlásila lady Beatrice, nejstarší z královniných komorných, když své paní drahocenný kus oděvu pokládala na ramena.

„Je to brnění,“ odpověděla královna. „Za hodinu se sejdu s vyslancem Zálesí a budeme vyjednávat o sporných územích na severu. Je to věrolomný had, stejný jako býval jeho otec.“

Když Beatrice odešla z místnosti pro královniny střevice, jedna z mladších dvorních dam, Elizabetta, stydlivě předstoupila před královnou. „Jste v tom opravdu krásná, Vaše Milosti,“ řekla.

Její slova byla naprosto zcestná. Ta nešťastná dáma to hned poznala.

Královnina tvář zbělela vzteky. Věděla, co o ní říkají její nepřátelé. Že je závistivá a marnivá. Že se stará jenom o vlastní obraz. Pokynula Elizabettě, aby šla blíž.

„Myslíš si, že se oblékám do nablýskaných drahokamů jen tak z marnivosti?“ zeptala se. „Myslíš, že se starám o to, jak vypadám, když nepřátelé mého království slídí u hranic?“

Elizabetta polkla. Kmitla očima doleva a doprava, jako by hledala kousek podpory, ale všechny ženy v místnosti, od urozených paniček po obyčejné služky, odvracely zrak.

„Já – myslím... no, to ne,“ vykoktala. „Vlastně, *nemyslím*...“

„To je očividné,“ skočila jí královna do řeči.

Popošla k oknu a zvedla ruce. Paprsky slunce procházející sklem prozářily drahokamy na jejím oděvu a obklopily ji oslnujícím světlem.

„Těmihle diamanty odvracím války,“ vysvětlila královna. „Když mě pak vyslanec uvidí, usoudí, že pokud mám na to, abych se zaspávala drahým kamením, jako by to byly konfety, můžu si dovolit zasypat svá pobřeží bitevními loďmi. Nejlepší způsob, jak vyhrát válku, je žádnou nevyvolat.“

Elizabetta s pohledem upřeným do země plaše přikývla.

Královna spustila ruce dolů. Zadívala se na zlaté hodiny. „Kde je? Proč tu není?“ zeptala se netrpělivě. „Dala jsem ji zavolat už před půl hodinou.“

„Ale ona tu je, Vaše Milosti,“ odpověděla Beatrice, která se právě vracela s párem hedvábných střeviců. „Čeká na vás v předpokojí.“

Beatrice položila boty na podlahu a královna si je nazula. Pak ze stolku sebrala chomáč šedé srsti a s cvakotem podpatků odpochoďovala ze šatny.

Princezna stála u okna v královnině předpokoji a otáčela si prstenem na prstu levé ruky. Byl to Prsten panovníka – zlatý ovál s jednorožcem uprostřed a diamanty na obvodu – a předával se nástupcům trůnu Lesního království už celá staletí.

Královně nenapadlo, kdo by mohl být toho prstenu méně hodný než její nevlastní dcera. Došla k princezně, vzala ji za ruku, otevřela jí dlaň a pustila do ní chomáč srsti.

„Chlupy,“ řekla jí. „Vytáhla jsem je z toho černého trnovníku. Ta vlčice neskočila do strže, že ne?“

Sophie zírala na srst a neodpovídala.

Královna jí prstem zvedla bradu. „Nechala jsi ji utéct.“

„Ano.“

„Proč?“

Sophieiny oči plné emocí se zadívaly do královniných. „Mně – bylo mi jí líto. Byla tak vyděšená.“

Královna si odfrkla a pustila ji. „Ten lov pro tebe byla příležitost ukázat sílu, Sophie, ne slabost.“

Sophie se zadívala do země.

„Jsi měkká, když máš být přísná, odpouštíš, když máš trestat,“ pokračovala královna. „Necháváš utíkat vlky. Nadržuješ zbabělcům a chudákům z psince.“

„Deset ran bičem ho zabije,“ špitla Sophie.

„Deset ran ještě nikoho nezabilo. A i kdyby, tak co?“ odsekla královna. „Ten kluk, jeho otec... na nich vůbec nezáleží. Záleží na panovnících. Copak to nechápeš?“ Zvedla obě ruce dlaněmi vzhůru. „Levá ruka, kluk, slaboch, který se nejspíš ani nedožije dospělosti,“ řekla. „Pravá ruka, královna... vládkyně, která musí chránit ne jednoho poddaného, ale celou říši.“ Spustila levou ruku níž. Pravou zvedla výš. „Co je život jednoho kluka proti životu královně?“

Zatímco otázka visela ve vzduchu, královna spustila ruce a položila další: „Jaký příklad to dává, když se neposlušné zvíře nepotrestá?“

Sophii stálo veškerou odvahu, aby se znova dokázala podívat maceše do spalujících očí. „Ten pes se bál. Je to tak hrozné, prokázat slitování vyděšenému zvířeti?“ zeptala se.

Královna se zachechtala. Znělo to suše a chraplavě. „Slitování je jenom jiný výraz pro slabost. Necháš vlka žít a oplátí ti laskavost tím, že ti rozerve hrdlo. Strach je to jediné, co udrží královnu v bezpečí. Všichni mě poslouchají, protože se mě bojí.“

„Mého otce lidi poslouchali, protože ho měli rádi.“

Ta slova se jí vydrala z pusy, než je dokázala zadržet. Okamžitě jich zalitovala. Její macecha nesnášela jakékoli zmínky o svém zesnulém manželovi, kterého měli poddaní v úctě.

„Tvůj otec měl luxus oblily. Byl to muž,“ vyštěkla. „Nikdo, ani jeho nepřátelé, nezpochybňoval jeho právo sedět na trůně. Já ten luxus nemám. A ty ho taky mít nebudeš, ty husičko. Lid potřebuje pevnou ruku, která ho udrží na uzdě. Posledních šest let, od smrti tvého otce, vládnu jako regentka. Zítřek je den tvoji korunovace. Od zítřka budeš královnou ty. Jak chceš vládnout říši, Sophie, když neovládáš samu sebe?“

Než se Sophie vůbec pokusila o nějakou odpověď, rozezněl se zvuk bubnů připomínající žalozpěv.

„Aha, zdá se, že velitel stráže bude vykonávat můj rozkaz,“ poznamenala královna. Otevřela okno a podívala se dolů na nádvoří. Po chvílce se obrátila k Sophii. „Chtěla by ses jít podívat?“

Sophie zavrtěla hlavou a v očích se jí leskly slzy.

„Ne? Myslela jsem si to. Je to moc těžké, moc bolestivé, že ano? Ale takové je vládnutí – těžké a bolestivé. Vyžaduje náročná rozhodnutí a vynášení přísných rozsudků, aby si člověk udržel poddané poslušné a nepřátele od těla.“ Královna na ni ukázala prstem. „Je to *tvoje* vina, že toho kluka budou bičovat, *tvoje* vina, že utratí všechny psy. Kdybys tu zbabělou fenu nepustila na svobodu, nic z toho by se nestalo. Už vidíš, jakou zkázu napáchá taková laskavost?“

Sophie nebyla mocná slova. Po tvářích jí tekly slzy. Setřela si je dlaní.

Královna zamlaskala. „Máš štěstí, že tady jsem já a budu ti s vládnutím pomáhat, dokud se nevdáš.“ Píchla Sophii mezi žebra špičatým nehtem ukazováčku. „Ta věc tady, to tvoje hloupé měkké srdce? Jednou tě dostane do hrobu. Dej ho do krabice a krabici na nejvyšší polici. A nikdy ji nesundávej.“

„Můžu jít?“ zeptala se Sophie tiše a zlomeně. Toužila utéct před zvukem těch bubnů.

„Ještě ne. Jak dobře víš, dnes se koná bál. Nestrpím tam žádné zarudlé oči a oteklé tváře. Máš připravené nádherné šaty a do komnat ti donesou vybrané šperky z královské pokladnice. Máš svoje mládí a krásu. Využij to všechno k zajištění silného vladaře pro tuhle říši. Dnes jsi mi znovu ukázala, že ho bude potřebovat.“

Sophie v zoufalství přikývla a rychle z místnosti utekla. Adelaide se dívala, jak odchází. Za oknem ustalo dunění bubnů. Velitel stráže vykřikoval povely. Královna věděla, co přijde potom. Mohla okno zavřít, ale neudělala to. Místo toho zůstala stát bez hnutí a v tichosti poslouchala práskání biče. Nemrkala. Ani se necukla.

A jestli jí něco problésklo v očích, něco jako žal... co na tom záleželo? Nikdo to neviděl.

V Temném lese jsou bažiny, zrádné a hluboké. Jeden krok vedle a spolknou vás jako malinu.

Většina lidí se jim zdálky vyhýbá, ale během minulých let, když jsem pronásledoval jelena moc hluboko do lesa a vracel se zpátky domů za tmy, viděl jsem někdy lucernu poskakující v husté, svíravé temnotě, která bažiny obklopuje. A potom, o několik dní později, se objevily zvěsti, že se někdo pohřešuje – manžel, který moc ochotně sahal k násilí, milenka, která si dělala čím dál větší nároky, skrblik, který pod podlahou schovával pytel zlata.

Jejich těla se nikdy nenašla. Žádné soudy neproběhly. Viníci bez trestu skončili v pohodlných hrobech u kostela. Čas běžel dál. Lidé zapomínali.

Ale bažiny ne.

Roky, desetiletí, někdy i staletí poté vydávaly své nepokojně mrtvé. Tlačily jejich kosti z mokrých černých hlubin na povrch.

Pravda se chová taky tak.

Pohřbíte ji v hlubinách. Doufáte, že shnije.

Jenomže ona se jednoho dne vrátí.

Oškubaná, ztrhaná a páchnoucí smrtí vám přijde klepat na dveře.

Adelaide spáchala mnoho zločinů. Vladaři to dělají. Král nechá setnout manželku, která rodí jen dcery. Princ nechá otrávit vzpurného šlechtice. Biskup nechá upálit muže na hranici, protože jeho Bůh mluví německy, ne latinsky. Není to vražda, tvrdí učebnice dějin, ale poprava. Vykonaná pro udržení míru. Ohavnost, to ano, ale nezbytná.

Ale v době, kdy žila Adelaide, a možná je tomu tak i v té vaší, existoval jeden zločin, který neslo přehlížet. Jedna zrůdnost, kterou nemohl odpustit žádný král, princ nebo papež...

Žena s korunou na hlavě.

Zrcadlo, zrcadlo, ty vidíš všude... řekni, kdo nejhezčí byl, je a bude?

Už víte, kdo je ten hlavní zlosyn? Vidíte jeho tvář?

No, na tom nesejde. Uvidíte. Je blíž a blíž.

„La volta! La volta!“ ozvalo se ze sálu, když doznívaly poslední tóny galliardy.

Někteří starší plesající lapali po dechu. Mladší se chechtali, pokřikovali a hvízdali.

Jestli byla galliarda necudný tanec, pak volta byla naprosto skandální. Byl to elegantně zinscenovaný duel chťiče. Jeden z partnerů vykročil, druhý ustoupil. Jeden se naklonil blíž, druhý se odvrátil. Každý pohled skrýval provokaci, každý úsměv výzvu.

Hudba dala tanečnickům znamení. Tvořily se páry. Mihotavé světlo tisíce svíček hrálo ve tvářích hostů a blyštělo se na hedvábných róbách a saténových kabátcích. Do napudrovaných výstřihů stékaly vodopády šperků. Na ušních lalúčcích se houpaly perly velké jako třešně. Každou ruku obtáčely prsteny s drahokamy.

Princezna stála stranou na jednom konci Hlavního sálu a snažila se nespolykat najednou celou sklenici punče. Byla celá červená a bez dechu, protože tančila s vášní a půvabem celý večer, dokonce si vysloužila pochvalné pohledy od macechy. Šaty v barvě zralých švestek nechávaly vyniknout jejím černým vlasům a zeleným očím. Tváře měla nachově rozpálené.

Smála se. Kouzelně. Melodicky. Nevázaně. Se zakloněnou hlavou a rukou ověšenou šperky u sličného hrdla. A mluvila. Bez přestání. O čemkoli. Nebo o ničem. O klucích, botách, dortech, šatech... Bylo jí to jedno. Hodně mluvit, hodně se smát a přehlušit ten hluk, který vydávají otrřasané střepy polámaného srdce.

Malý kluk zmučený. Nevinní psi pozabíjení. Když myslela na Toma a ty psy, které miloval, měla pocit, jako by každý z ostrých střepů jejího roztržitého srdce mířil ven, bodal ji do hrudi a řezal do krve.

A tak na něj nemyslela. Vytlačila ho z hlavy, odložila skleničku a luskla prsty na sluhu, aby jí dolil, stejně jako by to udělala její macecha. Nezáleželo na tom, že se nebavila – důležité bylo, aby to tak vypadalo.

Ochomýtl se u ní Rodrigo a dělal si legraci z Haakona. Sophie se zasmála a přisadila si. Hussein, syn sultána z Asiru, jí dal růži a vyzval ji k tanci. Odmítla ji a škádlivě mu doporučila, aby se vrátil se dvěma tucty. Alexander, vévoda Zálesí, jí nabídl kus cukroví. Zkrmila ho jednomu z palácových psíků.

Sluha se vrátil s její sklenicí, ale než si ji stačila vzít, ozvalo se zpoza ní: „Princezno Charlotto-Sidonie Wilhelmino Sophie z Lesního království, punč je pro děti.“

Sophie se otočila. Stál tam Haakon a usmíval se na ni. Oblečený byl do mechově zeleného sametu a rozpuštěné blond vlasy mu splývaly k ramenům. Byl tak krásný, že už jen při pohledu na něj Sophie přestávala dýchat.

„Zkuste tohle,“ řekl a strčil jí do ruky sklenici šampaňského.

„Děkuji vám, laskavý pane, ale nemohu,“ odpověděla Sophie a pokoušela se mu sklenici vnutit zpátky. „Ze šampaňského se mi točí hlava. Byl by to můj konec.“

Jenomže Haakon ji odmítal přijmout. „Tak to nemůžete mít ani mě,“ poznamenal. Dost nahlas. „Protože ze mě se vám roztočí srdce.“ Zatahal za uzlík na stříbrném krajkovém šněrování po straně Sophiiniých šatů. „A to bude teprve váš konec.“

Ozvaly se překvapené nádechy. Sophie zamrkala, sama trochu šokovaná. *Tohle je hodně drzé*, pomyslela si. *I na Haakona*. Ale chystala se na to přistoupit. Nemohla jinak. Všechny pohledy se upíraly k ní. Její macecha, dvořanstvo... očekávali představení. Chtěli vidět klání. A ona jim ho hodlala dopřát. Bylo jí jasné, že kdyby se poddala své plachosti, kdyby se začervenala a uhnula před výzvou, znovu by byla předvolaná do královniých komnat.

„Neměla bych vás nejdřív chtít, pane? Než vás budu mít?“ odpověděla směle.

Z davu se linula ohromená óch a ách.

Haakon předstíral ublíženost. Praštil se svou skleničkou o stůl. „Pyšná princezno, nevysmívejte se mému vyznání lásky! Vaše slova jsou dýkou do mého srdce!“

Sophie povytáhla obočí. „Aha! Takže vy máte srdce? Slyšela jsem pravý opak.“

„Od koho? Ukažte mi toho darebáka a... a...“ Haakon se rozhlédl kolem sebe, chňapl po něčem na stole a zvedl to do vzduchu. „A já ho probodnu.“

Sophie se zachechtala. Nemohla si pomoci. „Kyselou okurkou?“

Zamával jí s ní před nosem. „Řekněte mi to! Kdo tvrdí, že nemám srdce?“

„Každá holka u dvora, Vaše Výsosti. Protože jste si namlouval všechny. Namlouval, získal a přestal se o ně zajímat.“

„To je smrtící rána, bezcitná princezno!“ Haakon teatrálně klopytl vzad a potom se svalil na podlahu s rozpřaženými končetinami a zavřenýma očima.

Sophie obrátila oči v sloup. Měla toho dost. Stávala se z toho naprostá fraška a ji vyčerpávalo pořád pokračovat. Sehnula se k němu, opatrně, aby nerozlila šampaňské, které pořád měla v ruce, a přiškrceným hlasem řekla: „Haakone, vstávej. Děláš z toho scénu.“

Haakon otevřel oči. „Zatančí si se mnou. Nebo udělám větší.“

„Ne.“

Dlouze a kvílivě zavyl. „Bezohledná krutost krásné panny mě smrtelně ranila!“ vykřikl.

„Přestaň s tím!“ zasyčela Sophie.

Napřáhl k ní ruku a dodal: „A jenom její laskavost mě může vzkřísit.“

Sophii tohle trochu obměkčilo. Zhltla šampaňské na jeden zátah, odložila skleničku a natáhla se k Haakonovi. *Jeden tanec*, říkala si, a pak

si najdu nějaký tmavý a tichý koutek. Haakon odhodil okurku, chytil ji za ruku a vyskočil na nohy. V sále zněl smích a aplaus. Mezi vědoucími pohledy si Sophii odvedl na taneční parket.

Volta začala. Údery bubnů, hlasité a neodbytné, vyvolávaly svoje výzvy. Tanečníci se rychle otočili po směru hodinových ručiček, potom obráceně a pak se zařinčením tamburín vyskočily ženy do výšky. Muži je přivedli a zatočili ve vzduchu. Ozývalo se výskání a výbuchy smíchu. Sukně vířily. Vlasy se uvolňovaly ze sponek. Parket byl v jednom pohybu.

Haakon vtáhl Sophii do samého středu dění.

Tempo zrychlovalo. Tanečníci se znovu zatočili jeden kolem druhého, rychleji a rychleji. Sophie cítila lehké závratě – šampaňské jí opravdu stouplo do hlavy. Měla co dělat, aby Haakonovi nešlápla na prsty. Nebo sama sobě.

Přítáhl si ji k sobě tak blízko, až zadržela dech. Otočili se do kruhu, potom Sophie vyskočila a Haakon ji zvedl vysoko do vzduchu. Měla pocit, že se vznáší. Ty otočky, dupot, zrychlující rytmus – nemohla z toho popadnout dech. Z Haakonovy blízkosti, z jeho vůně a teplého dechu na její tváři ji popadaly mdloby. Připadalo jí, že ji jeho ruce v pase drží jako ohnivý pás.

A potom tanec skončil. Hudba ustala a tanečníci, rozechřátí a veselí, hlasitě zatleskali a rozešli se.

Haakon se předklonil a opřel si ruce o kolena, aby popadl dech. Pak vzhlédl k Sophii a vybídl ji: „Uteč se mnou.“

Sophie při takové přímočarosti zrudla, ale snažila se červenání zakrýt. „Nemluv hlouposti,“ odpověděla, jako by se nechumelilo, jako kdyby jí něco takového nabízeli pohlední mládenci každou chvíli.

„Nikdy jsem nemluvil vážněji. Buď utečeme, hned teď, anebo bude tvým příštím tanečním partnerem Barse.“

„Barse?“ vyhrkla Sophie znechuceně. Barse byl protivný syn jednoho z vévodů ze zapadlého pohraničí. Štoural se v nose a učil malé děti sprostá slova. „Ten netancuje.“